עלון מספר
527

עלון שבת יגל ליבי

פרשת תולדות

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

ה' מחכה לתפילה שלנו!

"ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם"
(כה, כו)

שנים רבות חלפו ברוך ה' מאז נישואיי, אבל עדיין אני מכוון היטב בכל תפילה, ובעיקר בתפילת 'בריך שמיה' הנאמרת בעת פתיחת ההיכל להוצאת ספרי התורה, "ותיהב לי בנין דכרין דעבדין רעותך" - ואני אומר: אנא, בורא עולם, תן לי, ולזוגתי, את הזכות לחבוק בן זכר.

יותר משלושה עשורים של אני נושא על כך תפילות, ולא זכיתי.

אבל, ברוך הוא וברוך שמו, יש לי חתנים כבנים, שעוסקים בתורה ובמצוות - למרות שאת תפילתי לא זכיתי 'שיקבלו' בשמים.

כשהרהרתי בדבר לפני מספר שנים, חשתי מוסר כליות נוקב. אמרתי לעצמי: הרי זה בדיוק מה שהקב"ה רוצה ממני. תחילה לא היו לנו כלל ילדים. אחר כך, נולדו התאומות, ואחר כך עוד שתי בנות. ובורא עולם בוחן אותי - מה קורה אם אינני מקבל את מה שאני מבקש, כיצד אגיב אם אין מענה הולם לבקשה שהגשתי אליו יתברך עם דרישה לפירעון, כביכול...

אחרי שהתעמקתי במחשבה הזו, הרהרתי כמה טוב ה' אליי. כמה טוב הוא הרעיף עליי שזכיתי בבנותיי, וכמה אושר הן נותנות לי. ובנוסף, הרי זכיתי בכל כך הרבה בנים! קיבלתי אלפי-אלפי בנים ובני בנים, זכיתי ללמד תורה ולחזק יהודים שיקיימו תורה ומצוות וישלחו את בניהם לתלמוד תורה ובכל יום, כך דורשים חז"ל - "כל המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו" (סנהדרין יט, ב) - וממילא הקהל הקדוש שמאזין לדברי התורה שלי, בכולל או בשיעורים לזיכוי הרבים, הופך לבניי; והילדים שיילכו בעקבות השיעורים הללו ללמוד תורה גם כן, אף הם ייקראו בעזרת ה' ילדיי!

וכך ידעתי, שבעזרת ה', כל שיעורי התורה והחיזוק שבעקבותיהם יזקפו לזכותי בבוא העת, ביום הדין הגדול שבו מחשב הקב"ה מידת ימיו של כל נברא, מה פעל ומה פעלו פירות-פירותיהם של מעשיו בעולם הזה.

נכון, לא זכיתי בבן, אבל הקב"ה נתן לי בעקיפין בן ולא רק אחד, אלא בנים רבים...

כך נראית תפילה של יהודי. לא תמיד אנחנו נענים מיד. אבל אם נחכים ונשכיל, ונמתין בסבלנות, נזכה לראות את המתנות שנשלחו אלינו משמים במענה לבקשתנו.

ובינתיים - אסור להתייאש, אפילו לא לרגע אחד.

בפרשת השבוע אנו פוגשים את יצחק ורבקה שעומדים להתפלל. עשרים שנות ההמתנה לפרי בטן מאחוריהם, והם עומדים לתפילה בקרן זווית, שרק אז נענית.

רבקה היתה עקרה, כמו שרה חמותה, אבל יעקב אבינו לא יכול היה להגיע לעולם בדרך אחרת. רק בתפילה, בלי יאוש, בהרבה מאוד תפילה ובקשה. רק כך הוא זכה להגיע לעולם, וממנו, אם נתבונן, יצא כל זרע ישראל לשבטיו.

נכון. יש יצר הרע שמושך אותנו אל זרועות היאוש. זה קל להתייאש. פחות קל להתרכז בתפילות. אבל ליהודי אסור להתייאש משום דבר.

המדרש הגדול (בפרשת וארא) מגלה לנו: יש תפילה שנענית אחרי מאה שנה, יש תפילה שנענית לתשעים או לשמונים שנה - ויש תפילה שלא אורכת אפילו דקה מאז שהתפללו אותה, עד שהיא נענית.

אף תפילה לא נשארת יתומה. אף תפילה לא נופלת 'בין הכסאות' חלילה.

וכשאנו מתפללים, הכוונה היא לא רק על עניינים חומריים, גשמיים. אפילו בענייני הנפש והרוח, אין לייאוש שום מקום.

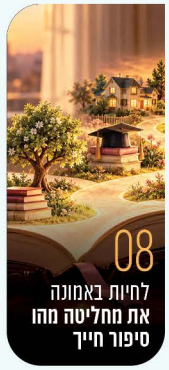
הקב"ה עונה. תמיד. עלינו רק למצוא את התשובה שלו, ולהאמין שהוא עונה לנו, בכל מצב. ואם נפקח את העיניים, נראה - שלא תמיד הישועה מגיעה איך שביקשנו, אבל תמיד היא באה. אין תפילה שלא נענית. יש תפילות שנענות אחרי שבעים שנה. אבל אף תפילה לא הולכת לריק!

שבת שלום!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:25*	16:23	16:23	16:25
יציאה	17:15	17:13	17:13	17:16
ר"ת	17:51	17:47	17:47	17:51

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **16:05**

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה מברכים על מיץ ענבים משוחזר, והאם ניתן לקדש עליו?

מיץ ענבים משוחזר, הנעשה על ידי שמרתיחים את היין זמן רב, עד שנעשה כמו דבש, ואחר כך מוסיפים עליו מים. וכתבו הפוסקים שכיון שהוא נעשה כמו דבר לאחר הרתחתו, בטל ממנו שם יין, ואף שמוסיפים עליו לאחר מכן מים, וברכתו 'שהכל נהיה בדברו', ולכן אין מקדשים עליו.

(שו"ת מנחת שלמה ח"א סי' ד. שו"ת אור לציון ח"ב פרק כ תשובה כא. קובץ בית יוסף קובץ כח עמ' קל).

האם מותר לקדש על יין פתוח ששהה במקרר?

אין מקדשים על יין שהיה מגולה לילה אחת אפילו אם לא נשתנה טעמו, אבל אם עמד היין בתוך המקרר או ארון, כל זמן שלא נשתנה טעמו וריחו, מותר לקדש עליו, ואינו בכלל יין מגולה.

(שלחן ערוך סי' רעב ס"א. כף החיים שם אות ט. חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' עח. שו"ת אור לציון ח"ב פ"כ שאלה יז).

מה מברכים על בורגול?

אם הוא מבושל ע"י מים חמים ברכתו 'בורא מיני מזונות', אבל אם לא בישלו במים חמים, אלא השרה את הבורגול במים קרים, ברכתו 'בורא פרי האדמה'.

בקבוק יין ששתו ממנו ישירות בלי למזוג לכוס, האם היין הנותר כשר לקידוש, או שהוא נחשב פגום?

אין לקדש על כוס פגום, דהיינו שכבר שתו מהיין שבכוס ובכך נפגם לברכה, ודין זה אמור גם לגבי בקבוק ששתו ממנו ישירות ולא על ידי כוס, שבכך כל הבקבוק נפגם, ואין לקדש עליו. אבל אם שתה מחבית גדולה של יין, אין כל החבית נחשבת כפגומה, וטוב להחמיר גם בזה. הפתרון הפשוט לכך, שיתקן את היין שבכוס או בבקבוק על ידי שיוסיף מעט יין מיין שאינו פגום, ויכול גם להוסיף מעט מים וגם על ידי כך, נחשב היין כמתוקן, ובלבד שהמים לא יחלישו את חוזק היין.

ומכל מקום בשעת הדחק שאינו מוצא יין אחר שאינו פגום, רשאי לקדש אף על היין הפגום.

(שלחן ערוך סי' רעא סעיף י'. ובסי' קפב סעיף ג. ובמשנ"ב שם ס"ק יז).

משלחן רבנו

שלום למו"ר מזכה הרבים הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א

יש לי עץ בגינות בגינה, ושמעתי שאסור לעקור עצי פרי, האם הדבר נאמר גם בעץ בננה?

שאלה יפה שאלת. ואקדים שבאמת אסור לעקור כל עץ פרי, שנאמר "לא תשחית את עצה" (דברים כ, יט). וכן פסק הרמב"ם (פרק ו מהלכות מלכים) שאסור לעקור עצי פרי. אולם בגמרא בבא קמא (צח) מבואר, בכמה אופנים שבהם התירו חכמים לעקור עץ פרי, כגון, שהעץ כבר אינו נותן פירות, וכן אם התועלת בעקירה שווה יותר מהגידול, כגון, שדמי הגזע שלו יקרים. וכתב מרן החיד"א שגם אם רוצה לבנות בית מגורים וכדו' באותו מקום, מותר. מכיון שאינו משחית לחינם אלא שמרוויח מזה יותר משווי העץ. ובכל אופן סיים מרן החיד"א, שהיות ובספר חסידים כתב: שיש סכנה בדבר, כדאי שיעשה על ידי גוי. וכן פסק רבנו הגדול ביביע אומר (חלק ה).

ושמעתי שיש עצה ע"י שמוכרים העץ לגוי לפני שעוקר, וממילא הגוי עוקר את העץ השייך לו. וראיה לדבר, המשנה בעבודה זרה (יט, ב) אומרת: אדם יכול למכור עץ לגוי בשביל שהגוי יקצוץ אותו. ולגבי שאלתך על עץ הבננה, כבר הביאו במעיין אומר (חלק יב שאלה פז) שנשאל בזה מרן הגרע"י זיע"א, וענה, שדינו לעניין זה כעץ פרי, ומותר לקצצו באופנים הנ"ל כדין שאר עצי פרי, עכת"ד. ואע"פ שמברכים על הבננה 'בורא פרי האדמה', בכל אופן נחלקו בזה הפוסקים האם דינו כעץ או שיח. מכל מקום אין לעוקרו, כיון שעקירה אסורה מדאורייתא ובספק עץ כדין הבננה יש להחמיר.

לסיכום: אם צריך לעקור על מנת לבנות וכדומה, מותר. וכדאי שיעשה זאת על ידי גוי. אבל לעוקרו סתם אסור בהחלט.

החותם בברכת כהנים יגאל כהן

ענפים זה הבית שלכן
האפתח לכל השאלות
מתחזקת מהסרטונים ולא יודעת איך להמשיך?
יש לך שאלות באמונה?
מעוניינת בשיעורי תורה ליד הבית?
ענפים
סרקי את הקוד והשאירי פנייה

שאלה: מי שהיה חולה שפעת\קורונה האם צריך לברך הגומל שהחלים?

תשובה:
אם נפל למשכב דהיינו שעלה למיטה מחמת חוליו, כתב מרן (סי' ריט) שצריך לברך הגומל כאשר יבריא וכן פסק בחזו"ע ברכות.

שאלה: יש לי איזה שיפוץ בבית לעשות. האם יש עדיפות לקחת קבלן יהודי מאשר קבלן שאינו יהודי?

תשובה:
וודאי שאם יש אפשרות לקחת קבלן יהודי זה עדיף שיהודי יהנה מנכסיך, וכמו שכתב הרמב"ם (פ"ה מהלכות מתנות עניים ה"ה) וז"ל: "מוטב שיהנה בני אברהם יצחק ויעקב מנכסיו ולא יהנה בהם זרע חם", אולם פעמים שמחיר האינו יהודי הרבה יותר זול ולכן יש שמעדיפים להשתמש בהם.

שאלה: הלכתי להתפלל בכותל המערבי ומצאתי בין האבנים שטר של מאה דולר. האם אפשר לקחת אותם?

תשובה:
שאלה יפה וצריך לדעת מה התכוון המניחם שם, שאם התכוון להקדישם לבית המקדש הרי שהם אסורים בהנאה וכמו שכתב הרמב"ם (פ"ח מהל' מתנות עניים ה"ח), ומ"מ נראה בסתם שדעת בני אדם שמניחים שם כספים שיבוא אדם אחר ויקחם והם מתפללים שזה ילך לאדם שצריך את הכסף, ולכן מותר לקחת בפרט אם הוא "עני". וראיתי בשו"ת משנת יוסף (חלק יא סי' רד) שכתב שאם הוא עני יקח הכסף לעצמו, ואם אינו עני יתרום אותו לקופת הכותל ע"ש.

שאלה: מי שאינו מריח וכמו שמצוי במי שהתקרר או בחולי הקורונה, האם יכול לברך בהבדלה על הבשמים בשביל להוציא את בני ביתו והם יריחו?

תשובה:
בעל הבית יברך את ברכות ההבדלה והם יברכו לעצמם את ברכת הבשמים, ולענין כיצד יעשו זאת, כתב בילקו"י (סי' רצז): שעדיף שיברכו בני הבית את ברכת הבשמים לאחר ההבדלה, וכדי שלא יטעה ויענה אמן אחר ברכתם באמצע ברכות ההבדלה בעוד שלעת עתה הוא לא שייך בברכה זו עד שיחזור להריח (עיין מרן סי' רחצ ובמשנ"ב שם).

שאלה: יש לנו עץ שהוא בתוך עציץ. האם צריך להמתין שלוש שנים לערלה?

תשובה:
גם עץ שבתוך העציץ אפילו אם העציץ למטה סתום, צריך לחכות שלוש שנים לערלה (מרן יו"ד סי' רצד סעיף כו).

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי שבת

"פן יהרגוני אנשי המקום"

"וישאלו אנשי המקום לאשתו, ויאמר אחותי היא, כי ירא לאמר אשתי, פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה, כי טובת מראה היא". מילדותי תמיד היה קשה לי על הפסוק הזה, בהתחלה הפסוק מדבר בלשון נסתר, "כי ירא לאמר אשתי", ואחר כך ממשיך "פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה", היה צריך לומר "פן יהרגוהו". כמו שאמר "כי ירא לאמר אשתי", כך צריך לומר "פן יהרגוהו אנשי המקום על רבקה", למה כתוב "פן יהרגוני אנשי המקום"?

עד שראיתי שהאבן עזרא כותב שהכוונה של הפסוק: "כי אמר פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה". צריך להוסיף שתי מלים כדי להבין את הפסוק, "כי ירא לאמר אשתי כי אמר פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה". שאם לא כן, מה הכוונה "פן יהרגוני"? פן יהרגו את הקורא?!

מה הקורא עשה?!... אלא הכוונה "כי אמר פן יהרגוני אנשי המקום".

וככה דרך התורה לדלג על המלים "כי אמר", ואתה צריך להבין את זה לבד. הדוגמא הראשונה לזה בתורה, בפרשת בראשית: "וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן, ותקרא את שמו שת, כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל, כי הרגו קין". היה צריך לומר "ותקרא את שמו שת, כי שת לה אלהים זרע אחר", הכל בלשון נסתר, למה כתוב "כי שת לי אלהים זרע אחר"? אלא הכוונה: "כי אמרה כי שת לי אלהים זרע אחר".

אותו דבר, "ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה, כי נשני אלהים את כל עמלי, ואת כל בית אבי", הכוונה: "כי אמר כי נשני אלהים את כל עמלי, ואת כל בית אבי". וגם אחר כך, "ואת שם השני קרא אפרים, כי הפרני אלהים בארץ עניי", היה צריך לומר "כי הפרהו אלקים", למה נאמר "כי הפרני"? אלא הכוונה: "כי אמר כי הפרני אלהים בארץ עניי". וכן "ושם האחד אליעזר, כי אלהי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה", הכוונה: "כי אמר כי אלהי אבי בעזרי, ויצילני מחרב פרעה". צריך לְלַמֵּד את הדבר הזה שלפעמים הפסוק מחסר כמה מלים, והכוונה שלו "כי אמר כך וכך".

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

להיות שם
בשבילה
✦ שיחה אחת בשבוע ✦
יכולה לשנות חיים שלמים

ארגון "ענפים", **בנשיאות הרב יגאל כהן** מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות "חברותא טלפונית"-
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

בזמנך הפנוי | בבית שלך | מתאים לכל גיל | ללא צורך בנסיון

לפרטים והתנדבות >
055-6-888-010

ענפים

חדרי לב

שו"ת עם הרב רפאל רובין

יש אדם שאינו מפחד מהכישלון עצמו; הוא מפחד מן הכאב שיבוא בעקבותיו. הוא כבר ניסה פעם, קיבל על עצמו, התאמץ, קיווה - ונפל. וכאשר מזדמנת לפניו אפשרות להתחיל מחדש, לוחשת לו נפשו: בשביל מה לנסות? הרי כבר ראית כיצד זה נגמר.

כך הוא בעבודת ה', וכך הוא גם בשאר חלקי החיים. אדם חושש לקבל קבלה חדשה מפני שכבר הפר קבלות קודמות. אדם חושש להיכנס לקשר חדש לאחר שנפגע. אדם נמנע מלנסות דרך חדשה, מפני שאין בו כח לשאת עוד אכזבה.

אלא שכאן טמונה אחת מעצותיו הגדולות של היצר: להפוך את העבר לראיה

על העתיד.

הרי תינוק הלומד ללכת נופל פעם אחר פעם. אילו היתה בו דעתו של אדם מבוגר, אפשר שלאחר כמה נפילות היה אומר: כנראה אינני בנוי להליכה. בחסדי שמים הוא עדיין אינו יודע להתייאש. הוא נופל, קם, ושוב נופל - עד שיום אחד הוא רץ.

כך גם בנפש. נפילה איננה הוכחה שאין בי כח; פעמים רבות היא חלק מתהליך בניית הכח.

העבודה איננה להבטיח לעצמנו שלעולם לא ניכשל. הבטחה כזאת עלולה בעצמה להביא לשבר. העבודה היא לקבל החלטה אחרת: גם אם אפול - לא אפסיק ללכת.

אין הקב"ה דורש מן האדם להגיע אל הפסגה בצעד אחד. הוא מבקש ממנו שלא ינטוש את הדרך.

מי שמוכן לקום עוד פעם אחת יותר ממספר הפעמים שנפל - כבר ניצח את הייאוש.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי

מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"ולא תתורו אחרי עיניכם" (במדבר טו, לט)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מיהודי שגר במושב, אחד היפים והמטופחים בארץ הוא נחשב. כעת עבר למושב איש מאוד אמיד, שמתנהג ביום יום כמו שר ונגיד. וקנה במושב בית מאוד גדול, עם גינה ודשא, וזה עוד לא הכל. ומיד בנה חומה גבוהה סביב לבית, כך שיוכל להביט לחצר נשר או עיט. לאחר זמן מה היצר אותי סיקרן, על מה חומה כה גדולה אמורה להגן, מה הוא מסתיר שם בחצר, אותי זה לא הפסיק לעורר. אז עליתי וטיפסתי על עץ, וכמו קוף התחלתי להתרוצץ, עד שהגעתי למקום גבוה, שאפשר משם לראות ולשמוע, מה קורה באותה חצר, מה יכול להיות שם מסתתר.

וגיליתי שהוא מגדל נחשים, דבר שאותי מאוד הרשים. גם ראיתי קוף קטן בתוך כלוב, שאותו הוא מאכיל כמו בנו האהוב. ובריכת שחיה גדולה מאוד, שאפשר לשחות שם ביתר כבוד. ויש גם מפל מים בתוך הגינה, שאת לב הרואה היא מרגינה. ועוד כהנה דברים מעניינים, שראיתי בחצר שם בפנים. וכעת האם מותר לי לספר, את מה שראיתי לחבר?

וענית לאותו בחור שטיפס, שעל איסור היזק ראיה הוא דורס. וכותב הרב 'חוט שני' (פ"ה אות ג עמ' תס), שאכן אסור לספר לשני, את מה שבעיניו ראה, ויש בזה לשון הרע, כי במה שטיפס על העץ להסתכל, באיסור היזק ראיה הוא גובל (הרמ"א חושן משפט סי' קנד ס"ז). ודבר שאסור לו לראות בעצמו, אסור לספר לחבר שעמו.

נזכה לשמור על עינינו מדברים אסורים, ואת כבוד חברינו נזכור תמיד להרים. אמן כן יהי רצון.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

הלימוד היומי

5 דקות של לימוד יומי מלא בהשראה

ליום מוצלח מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים

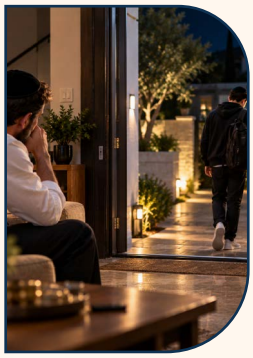
קצר וחזק

מתנה לחיים מאושרים

שפה קלה ופשוטה

הזמינו עכשיו לכל חודש הביתה

03-8000-770

מדבר מנסיון

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

הדלת שנשארה פתוחה

כבר תקופה ארוכה שהבן שלי ואני לא הסתדרנו. כמעט כל דבר הפך לוויכוח: השעות שהוא חוזר, הלימודים, העזרה בבית והדרך שבה הוא מדבר. אני הייתי בטוח שאני מנסה לשמור עליו, והוא היה בטוח שאני מנסה לשלוט בו. ככל שלחצתי יותר הוא התרחק, וככל שהוא התרחק אני נלחצתי יותר.

ערב אחד זה התפוצץ. ביקשתי ממנו משהו והוא ענה בצורה שלא הייתי מוכן לקבל. הגבתי בכעס, הוא החזיר לי, ותוך דקות נאמרו מילים ששנינו הצטערנו עליהן. פתאום הוא לקח את המעיל, פתח את הדלת ויצא.

עמדתי בסלון רועד מכעס וכתבתי לו: "אם ככה אתה מתנהג, אל תחזור עד שתלמד איך מדברים בבית הזה." רגע לפני ששלחתי עצרתי. שאלתי את עצמי: מה אני באמת רוצה עכשיו, לנצח בוויכוח או לשמור על הבן שלי קרוב?

מחקתי וכתבתי: "הדרך שבה דיברת אליי לא מקובלת עליי, ועל זה נצטרך לדבר. אבל אתה הבן שלי, הבית הזה הוא הבית שלך ואני מחכה שתחזור." הוא לא ענה. בסביבות חצות שמעתי את המפתח מסתובב. הוא נכנס בשקט, ואני אמרתי רק: "טוב שחזרת." לא היתה שיחת חינוך באותו לילה. ידעתי שיהיה זמן גם לזה.

למחרת הוא ניגש אליי ואמר: "אבא, קראתי את ההודעה שלך כמה פעמים. הייתי בטוח שתכתוב לי לא לחזור. כשכתבת שהבית עדיין שלי, זה עשה לי משהו." ואז, בלי שביקשתי, הוא התנצל.

ישבנו ודיברנו. הוא סיפר כמה פעמים הוא מרגיש שאני מאוכזב ממנו, ואני סיפרתי כמה מהכעס שלי מגיע דווקא מהדאגה אליו. לא הכול השתנה באותו יום. עדיין היו גבולות וגם ויכוחים, אבל משהו בקשר השתנה.

הבנתי שאפשר לומר לילד בצורה ברורה: ההתנהגות הזאת לא מקובלת עליי, ובאותה נשימה לומר לו: אתה תמיד מקובל עליי.

כי הגבול אומר לילד מה אסור, אבל הקשר אומר לו משהו חשוב לא פחות: גם כשקשה בינינו, אתה עדיין הבן שלי, ואני עדיין כאן.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר
לגדול מהצעדים הקטנים

לא צריך להיות גדול כדי להתחיל, אבל צריך להתחיל בשביל להיות גדול. ב-2009 היתה באירלנד סופה חזקה עם גלי ענק, וכ-50,000 כוכבי ים נסחפו לחוף. מספרים שאדם מבוגר התהלך על חוף הים, וראה ילד קטן אוסף כוכבי ים שנסחפו לחוף, וזורק אותם בחזרה לים. האדם המבוגר פנה אל הילד ואמר לו: "מה אתה חושב שאתה עושה? הרי יש פה אלפי כוכבי ים על החוף, אתה לא תוכל לעזור לכולם". הילד הרים את עיניו כלפי האדם המבוגר, ואמר לו: "אתה צודק, לכולם אני לא אוכל לעזור. אבל לזה" - והוא הראה לו את כוכב הים שבידו - "אני יכול". והוא זרק אותו בחזרה לים. גם אם אתה לא יכול לשנות את העולם או להיטיב לכולם, אל תוותר לעזור ולהיטיב למישהו אחד.

בפרשת תולדות, מסופר על שני תאומים, יעקב ועשיו, העומדים לצאת מרחם רבקה, ואז, ברגע האחרון, יעקב אוחז בעקב עשיו, וזאת על מנת למנוע ממנו לצאת לפניו, ושיעקב יהיה בכור. לכאורה, אם היינו היועצים של יעקב, היינו אומרים לו: מה יועיל לאחוז בעקבו של עשיו? נזכרת מאוחר מדי. אבל יעקב אבינו מלמד אותנו - תעשו מה שאתם יכולים, טוב מאוחר מאשר אף פעם לא. הרי בסופו של דבר יעקב אכן זוכה לבכורה, כשהוא קונה אותה מעשיו. ללמדנו לעשות מה שרק אפשר. אל תחלישו את עצמכם, באומרכם לעצמכם "מה יעזור משהו קטן שאני עושה?" בכל פעם שאתה מתגברים, בכל פעם שאתם עושים טוב למישהו אחר - הפכתם את העולם לעולם טוב יותר. אם אתם רוצים לשפר את עצמכם, נסו לעשות זאת יום אחד בשבוע - יום אחד בשבוע להתפלל במניין, יום אחד בשבוע לא לאכול בשר וכדומה. וכפי שפתחנו - לא צריך להיות גדול או לעשות משהו בגדול כדי להתחיל. אבל צריך להתחיל, אפילו משהו קטן, כדי, בסופו של דבר, להיות "גדול", או כדי ליצור שינוי גדול.

"כל פעימה משנה משהו בעולם. גם אם קטנה, היא משאירה אחריה הד."

דרך חדשה הרב מאיר כהן רב קהילה באור יהודה
מבלי לחדול

לשרוף את הגשרים

רבי אליהו דסלר זיע"א בספרו מכתב מאליהו (ח"ג עמוד רצ"ג) כתב, שבקבלות בלבד לא די כדי לחזור בתשובה, כיון שבאופן זה ישנה עדין סכנה, שבנקל ישוב החוטא לסורו. העצה היא, לשרוף את הגשרים, כלומר, לשנות את הסיבה ואת המצב, שבו היה נתון לפני שחזר בתשובה.

דובר אמת

רבי יהודה הכהן זיע"א בספרו יהודה יעלה, מבאר את הפסוק (ויקרא יט', יא'): "לא תגנובו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו", על דרך המוסר, ויש בזה ללמדנו כיצד להנצל מן היצר הרע, ואלו דבריו: מסופר על יהודי אחד בעל עבירות, שרצה לתקן את עצמו ולחזור בתשובה, הלך לחבירו להתייעץ עמו, בבחינת (משלי יב', כה') "דאגה בלב איש ישיחנה", כיצד יעשה לחזור מסורו הרע, אמר, הזהר מלומר שקר! ועל ידי זה תחיה נקי ומתוק, בלילה הראשון שחשב בדעתו ללכת ולעשות עבירה חשב בדעתו, אם ישאלוני להיכן אני הולך, מה אשיב להם, שאני הולך לעשות עבירה? בלילה השני, שוב תפסו יצרו לעשות מעשה עבירה, אך נזכר בקבלתו הטובה שלא יוציא שקר מפיו, ואם ישאלוהו יהיה חייב לגלות להיכן הולך. חזר לאחוריו ושב בתשובה. וזה מה שכתוב, "לא תגנובו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו". כיצד יעשה האדם שיש לו נסיון של גניבה ושאר מעשים רעים, לכוף את יצרו? לזה אמר "ולא תשקרו איש בעמיתו", אם ישאלך אדם להיכן אתה הולך, ומה מעשיך, ותצטרך לומר את האמת, אזי לא תעשה דבר רע ומגונה, כיון שתתבייש.

לב של יהודי

דניאל ח. אלפסי

ילד שלנו.

מעולם לא ויתרנו עליך

אם הייתי רוצה להגדיר את החיים שהיו לי בתור ילד - הייתי מצביע על ההגדרה של 'רכבת הרים'. הייתי אז בחור בישיבה קטנה, אבל המחשבות והלב שלי היו ממני והלאה. כל לילה, הייתי חוזר הביתה בשעה ארבע לפנות בוקר. הייתי נכנס בשקט, החולצה זרוקה מעל המכנסיים, וריח חריף של סיגריות נודף ממני.

ההורים שלי ניסו לחייג אליי עשרות פעמים בכל לילה. הייתי מתעלם מהשיחות הללו, והם היו נהפכות לשיחות שלא נענו, או שהייתי עונה בעצבים ובזלזול: "תשחררו אותי, אני לא חייב לכם כלום!". ההורים שלי היו חצי מיואשים. הם ראו איך הבן שלהם - הילד שאותו גידלו באהבה ופיללו שיהיה בן תורה - הולך ומתרחק, מעביר את הלילות ברחובות במקום לישון כמו בן אדם ולהתכונן לבוקר חדש שאמור להתחיל בתלמוד תורה.

וכמו בבית, כך היה גם בישיבה. בלילות שהייתי אמור לישון בפנימייה, הייתי מוותר על המיטה ויוצא לשוטט בחוץ, במקומות שאיש לא ידע מה הייתי עושה שם. הצוות בישיבה ניסה לקרוא לי שוב ושוב, בנסיון להבין מה עובר עליי. בכל פעם ידעתי למכור להם תירוץ אחר; פעם חתונה, פעם אירוע משפחתי, פעם חולי. אבל הם לא היו מוותרים לי. הם הבינו שמשהו לא תקין מתחולל מול העיניים שלהם, ואחרי כמה פעמים נפלה ההחלטה: העיפו אותי מהישיבה לצמיתות.

כשנזרקתי מהישיבה, הרחוב עשה לי קבלת פנים... נקודת המפגש הקבועה שלנו היתה בגן 'הקיסר'. שם הייתי פוגש את החבר'ה מהרחוב. היינו יושבים על הברזלים ועושים בלאגן בכל השכונה.

עד שהגיע הלילה ששינה את הכל.

חזרתי הביתה לפנות בוקר כהרגלי, ניגשתי לפתוח את הידית - והדלת היתה נעולה הרמטית. חיפשתי את המפתח בארון החשמל, אבל הוא לא היה שם. הבית היה סגור מכל הכיוונים. עמדתי בחוץ, באמצע הלילה, בלי שאני יכול להכנס לבית שלי. לבית של אבא ואמא שלי. בהתחלה חשבתי שאולי הם שכחו להשאיר מפתח, אבל אחרי שניסיתי להתקשר וההורים שלי לא ענו, הרמתי ידיים. הרגשתי שהם בכוונה השאירו אותי בחוץ. הרגשתי שבור ומרוסק, וצעדתי לעבר בית הכנסת השכונתי. עליתי לעזרת הנשים ונרדמתי שם על הספסל מרוב עייפות ולאחר בכי ארוך.

בשעות בוקר התעוררתי מקולות של אנשים. מניין הנץ המפורסם בבית הכנסת בדיוק הסתיים, והחל השיעור היומי של ר' שמואל כהן. עמדתי שם בעזרת הנשים, עייף נפשית ופיזית, והחלטתי להקשיב כמה דקות לפני שאני נעלם מפה.

באותו בוקר ר' שמואל דיבר על פרשת קרח. הוא דיבר על הנושא של התחברות לחברים, והסביר נקודה שנגעה לי בלב: הוא אמר שכשחיבור בין חברים מבוסס רק על דברים רעים - זה חיבור שברגע אחד יכול להיגמר, כי אין שם אהבה אמיתית. הוא הרחיב על המעלה של אדם שמסוגל לעזוב את הרוע והשקר שברחובות ולהתחבר לקדושה, לטוב שיש לעולם להציע.

שמעתי את המילים, הם עשו לי משהו אבל המשכתי הלאה בחיי. בלילה, כרגיל, הגעתי לגן 'הקיסר' ופגשתי שם את החברים. איך שהתקרבתי אליהם, אחד החברים שקראו לו יהודה, צעק עליי מול כולם: "איזה חפרן אתה! מה אתה נדחף לנו פה כל יום? אנחנו בכלל לא רוצים אותך פה, תפסיק לחפור לנו ותרד לנו מהווריד!"

הדברים שלו נכנסו לי כמו סכין ישר בלב. נפגעתי עד עמקי נשמתי. פתאום המילים של

כל התוכניות של הרב יגאל כהן
ממש כאן לפניכם!

קול ברמה | 10:00 | שישי

כאן מורשת | 23:00 | רביעי

עכשיו 14 | 15:30 | שישי

ר' שמואל מהבוקר הדהדו לי בראש: החיבור הזה לא אמיתי. רחוק משם.
הסתובבתי וברחתי משם בדמעות לכיוון הבית שלי. קיוויתי שאולי הלילה הבית יהיה פתוח. הגעתי, אבל הבית שוב היה נעול, דפקתי שוב ושוב. וגם הפעם הם לא נענו. ישבתי על הספסל בכניסה לבניין, ובכיתי את חיי. התחלתי לחשוב על הטוב שיש במשפחה היקרה שלי. ישבתי שם כמעט שעה, עד שראיתי את הרכב של ההורים שלי נכנס לחניה - ואז התברר לי שהם בכלל חזרו מאירוע משפחתי מהצפון.
איך שאמא שלי יצאה מהרכב וראתה אותי יושב על הספסל ובוכה, היא רצה אליי במהירות וחיבקה אותי חזק.
"סליחה אמא", פלטתי בקול חנוק מבכי. "תמיד חשבתי שהשטויות שאני עושה בחוץ נותנות לי סיפוק, עד שהיום גיליתי שבכלל זה לא היה סיפוק אמיתי".
אמא שלי פרצה בבכי יחד איתי. היא חיבקה אותי ואמרה: "מנחם שלי, אנחנו אוהבים אותך ולא ויתרנו עליך לרגע. גם לא לשניה. תדע לך שבכל לילה שהיינו במיטה, בכינו דמעות שליש. לא ידענו מה עובר על הילד הטהור שלנו".
ומה היה באותו לילה עם הדלת הנעולה? אמא הסבירה שבלילה הקודם היו גניבות בשכונה, ולכן אבא נעל את הבית לגמרי, וחלילה לא בגלל שרצו לזרוק אותי. ואז הבנתי בצורה חד משמעית: ההורים שלי מעולם לא ויתרו עליי. הם נלחמו עליי. הם נלחמו בשבילי גם בתפילות וגם בדמעות.
כבר באותו הלילה עשיתי שינוי מקצה לקצה. דיברתי עם אבא, וקבענו חברותא קבועה בכולל. למחרת בבוקר, אחרי מניין הנץ והשיעור של ר' שמואל, אבא ואני צעדנו יחד הביתה לארוחת בוקר, ומשם הלכנו ללמוד מסכת סוכה.
הימים חלפו, נבחנתי לישיבה גדולה מוכרת וברוך ה' גם התקבלתי. נכנסתי אליה עם כל הכח והרצינות. ואת כל העבר השארתי ברחוב, אולי בגינת קיסר. בינתיים, הפכתי לבחור קרוב מאוד לראש הישיבה, ובהמשך אף למדנו ביחד חברותא.
שיצאתי לשידוכים, הראש ישיבה שלי הציע לי את הבת שלו, בחורה איכותית וצדיקה. וזכיתי להקים בית נאמן וכשר בישראל מתוך שמחה ושקידה בתורה.
לפני כמה שבועות, צעדתי עם אשתי בשעת לילה מאוחרת, ועברנו ליד גן 'הקיסר'. הסתכלתי על הספסלים שם וראיתי את יהודה, החבר לשעבר שצעק עליי מול כולם. הוא רואה אותי ולא מאמין: מולו עמד בן תורה, עם כובע וחליפה שעד לפני רגע היה כמוהו.
"מנחם, איך עשית את זה? איך חזרת להיות 'דוס'?"
ואז סיפרתי לו על אותו בוקר שבו שמעתי את השיעור, ועל הלילה שבו הוא צעק עליי שאני יושב להם על הווריד. "נפגעתי ממך באותו לילה", אמרתי לו, "ולכן גם בחרתי לתפוס מרחק. והיום אתה גם רואה שהמרחק הזה הוא בדיוק מה שקירב אותי חזרה מדרך גן קיסר, לדרך המלך".
הוא הסתכל עליי בעיניים המומות ואמר לי: "אני לא מאמין... אמרתי לך את זה בצחוק... בכלל לא התכוונתי לפגוע בך". חייכתי לו מהלב ואמרתי לו תודה. באמת מגיעה לו תודה על המילים שגרמו לי להבין את החיים בצורה אמיתית, על הדמעות של אמא, על הזכות שהיתה לאבא, ובעיקר על בורא עולם שאף פעם לא וויתר עליי, ונתן לי את הפתח של האור הזה שמאיר אותי עד היום הזה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

שותפות יעקב ועשו

בספר "ליקוטי הלכות" מאיר רבי נתן זיע"א את דמותם של יעקב ועשו באור עמוק ומפתיע. לכאורה, יעקב איש התם, יושב האוהלים, עומד בניגוד גמור לעשו, איש השדה ויודע הציד. אולם, למעשה, תכונותיו של עשו - מרצו, כוח הדיבור שלו ויכולותיו הגשמיות - לא נועדו לשווא. ייעודו המקורי של עשו היה להשתמש בכלים אלו כדי להיות העזר והתומך של יעקב, ממש כפי שזבולון תמך ביששכר.

הראיה לכך טמונה בעתיד: מזרעו של יעקב יצא רבי יהודה הנשיא (רבנו הקדוש), ומזרעו של עשו יצא אנטונינוס קיסר רומי. הגמרא מספרת שאנטונינוס היה מספק לרבי שפע גשמי עצום ותומך בו ללא הפסקה, מה שאפשר לרבי את ישוב הדעת הדרוש כדי לקבץ תלמידי חכמים ולערוך את המשנה. זהו גילוי של הייעוד האמיתי של עשו - להיות התומך הגשמי של לומדי התורה.

זהו ההסבר לאהבתו של יצחק לעשו. יצחק אהב אותו משום שסבר שעשו מממש את יעודו זה. עשו "כיבד" את אביו בשאלות הלכתיות כמו "היאך מעשרין את המלח", כדי ליצור מצג שווא שהוא מקפיד על תרומות ומעשרות - דהיינו, שהוא אכן תומך בלומדי התורה ובעובדי ה'. מתוך מחשבה זו, רצה יצחק להעניק לעשו את ברכת "טל השמים ומשמני הארץ", ברכת השפע הגשמי, כדי שיוכל להמשיך ולתמוך ביעקב שעוסק בחיי העולם הבא, שהרי מה ליעקב ולמשמני הארץ?

אך רבקה, שהכירה את שורשי הצביעות מבית אחיָה לבן, הבינה שעשו אינו תומך ביעקב אלא שונא אותו ואת דרכו. היא הבינה שאם השפע הגשמי יפול בחלקו של עשו, הוא לא ישמש לתמיכה בתורה. לכן פעלה כדי שיעקב יקבל את הברכות, כך שגם השפע הגשמי ישאר בידי עם ישראל ויתחלק בתוכם, בין לומדי התורה ("קול יעקב") לבין תומכי התורה בתוך העם ("ידי עשו").

המסר החינוכי כאן הוא שהצלחה גשמית אינה מטרה בפני עצמה. "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא", והשפע שאנו מקבלים בעולם הזה - כסף, כישרון, כוח או השפעה - נועד לשמש ככלי ואמצעי כדי לעבוד את ה', לתמוך בלומדי תורה, ולהרבות קדושה בעולם. עלינו לחנך את ילדינו, גם אלו שדרכם היא בעסקים ובחיי המעשה, שיעודם האמיתי הוא להיות כ"זבולון", השותף השלם ל"יששכר", ובכך לזכות לחלק נצחי בתורה.

180 אברכים | שידורים חיים | ישיבת "יגל ליבי"
מחסן החסד | מדרשיות לנוער | קו ההלכה
המסעדה | סמינרי קירוב | מרכז תינוקות

תרמו עכשיו לפעילויות הרב > 03-8000-770

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

סיפור חייך

לכל אחת מאיתנו יש סיפור. לכל אחת מאיתנו יש סיפור שונה. היכולת שלנו להביט על החיים בצורה הגיונית תלויה בגישה שלנו בחיים. זה הרי רק הגיוני להביט על חיים של מישהי אחרת ולהבין שאין שום קשר בין החיים שלי לשלה, זה פשוט, הרי התיקון שלשמו הנשמה שלה ירדה לעולם הזה הוא תיקון שונה משלי, לכן באופן טבעי הדרך שלה תהיה שונה, ההתמודדויות שלה תהיינה שונות, החיים שלה פשוט ייראו אחרת... אני מסתכלת על החיים של אחרות ולא מבינה למה החיים שלי נראים כמו שהם.

מה הסיפור שלה?

באחת הערים הגדולות בארץ יש בנין ובו 12 דירות.

בדירה מס' 1 גרה מישהי שלא מצליחה להיכנס להריון מזה מספר שנים.

בדירה מס' 2 גרה משפחה מרובת ילדים.

בדירה מס' 3 גרה רווקה שיצאה למעל 100 פגישות וטרם הצליחה למצוא חתן.

בדירה מס' 4 גרה מישהי שנשואה באושר.

בדירה מס' 5 גרה אשה שחולה במחלה קשה.

כיצד זה יתכן שאשה אחת סובלת כ"כ ואשה אחרת לא...? שאחת מתענה מבעיה קשה ולעיתים אף מדובר בבעיה שנדמה שאין לה פתרון או שיש לה פתרון אך הוא לא בהישג יד...? שאחת סובלת וכואבת והאחרת שמחה ומאושרת? כיצד זה יתכן שאין שוויון בין בני האדם? שאחת צריכה לשרוד איכשהו את החיים והאחרת מתעוררת בבוקר ללא שום דאגה?

אז זהו... שהבעיה היא לא בשוויון... הבעיה היא שאני פשוט לא רואה את כל הסיפור...

בדירה מס' אחת גרה מישהי שלא מצליחה להיכנס להריון מזה מספר שנים. יש לה בעל נפלא, היא עובדת בעבודה שתמיד חלמה עליה, לא חסר להם כסף או בריאות. הבחירה לספר את הסיפור שלה כסיפור של אשה חשוכת ילדים זאת הבחירה שלה. כך היא בוחרת להסתכל על החיים שלה, היא רואה את החוסר. היא כ"כ עסוקה בחוסר, שהיא לא מצליחה לראות עד כמה יש לה וכמה נשים היו שמחות להתחלף איתה ולקבל את הדברים שיש לה בחיים, הדברים שהיא לוקחת כמובנים מאליהם.

בדירה מס' 2 גרה משפחה מרובת ילדים. הם בקושי מצליחים לשרוד את היום מבחינה כלכלית, יש ימים שבקושי יש להם מה לאכול ושלושה מילדיה סובלים מבעיות קשב וריכוז חמורות. הילדים שלה מאוד מאוחדים והבית מלא אהבה ושמחה. הסיפור של החיים שלה זאת הבחירה שלה. היא יכולה לבכות על הקושי או החוסר והיא יכולה לשמוח על ה'יש'.. ויש.

בדירה מס' 3 גרה רווקה שיצאה למעל 100 פגישות וטרם הצליחה למצוא חתן. היא מאוד רוצה להתחתן, זה חלק ממי שהיא, ככה בורא עולם ברא אותה, עם צורך פנימי למצוא את אותו אחד שהיא אמורה להיות 'עזר כנגדו'. היא בחורה מוצלחת, חכמה, יש לה משפחה מדהימה ותומכת, היא אפילו הגשימה חלום או שניים... אבל היא כ"כ עסוקה בחיפוש הבלתי נלאה אחר אהבת חייה... שהיא לא מצליחה להרפות מזה, היא לא מצליחה להתעסק באותו 'יש'. היא לא מצליחה להיות שמחה במה שיש לה... היא משקיעה את כל האנרגיה שלה בלמצוא את האחד הזה שהיא כה מחכה לו...

בדירה מס' 4 גרה מישהי שנשואה באושר. היא נשואה בפעם השנייה לאחר שעברה נישואים ראשונים קשים שכללו גם התעללות ואלימות. עד היום היא בסכסוך משפטי עם בעלה לשעבר ומתמודדת עם בעיות רגשיות של הילדים מהנישואים הראשונים וגם בעיות שלה בעצמה לאור כל מה שעברה. יש לה המון התמודדויות בחיים, זאת הבחירה שלה האם להישען על הטוב הזה שלא מעט מחפשים - שלום בית אמיתי, או לחלופין להתעסק בכאב, בזכרונות המרים, ברצון שהכל כבר יסתדר...

בדירה מס' 5 גרה אשה שחולה במחלה קשה. יש לה 4 ילדים שמוכנים למות למענה! הם מטפלים בה במשמרות, לא מוכנים שאדם זר יעשה זאת. כל יום הם אצלה, אוהבים אותה ומעניקים לה כל מה שהיא צריכה, מבחינה פיזית ורגשית. יש לה כסף, יש לה 2 בתים, יש לה ילדים בעלי מידות טובות ויראת שמיים. איך היא תספר את הסיפור שלה...? זאת החלטה שלה.

לכל אחת יש סיפור חיים. החכמה שאני צריכה ללמוד מכל זה היא שכל סיפור מחולק לפרקים... והפרק שאני רואה לנגד עיניי זה הפרק שיבחרו להציג בפנייך! גם אם איני יודעת מה מספרים שאר החלקים, אני יודעת שהם שם. חלקם טובים, חלקם לטובה, אך הם שם והם לא הולכים לשום מקום, למעשה עצם היותם הם שהפכו את סיפור חיינו למה שהוא.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

עיסה מקמח תירס שעושים ממנה טורטיות, האם חייבת בהפרשת חלה?

אין חיוב הפרשת חלה, אלא בחמשת מיני דגן, דהיינו חיטה, שעורה, כוסמת, שבולת שועל ושיפון. אבל עיסה מקמח תירס או תפוחי אדמה או אורז, אינה חייבת בהפרשת חלה. (ואם מערבבת שני סוגי קמחים, אם הן מחמשת מיני דגן, ומערבתן שהן קמח, הרי שמצטרפים לשיעור, ואם עירבה מיני החייבים והפטורים, בכל המינים העיסה פטורה מן החלה, מלבד שעירבה חיטים ואורז, שאם טעם החיטים ניכר, הרי שהעיסה חייבת בהפרשת חלה).

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת

לימוד תורה אחד על אחד | ארוחת ערב מפנקת | פעילות לילדים

להרשמה שלחו וואטסאפ למספר >
055-8837733

ענפים

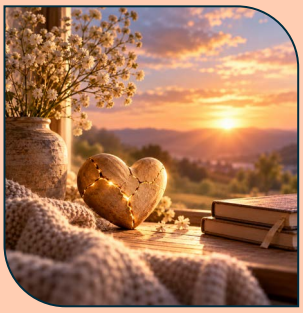
לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

ביקורת מלחיצה

השתתפתי בסדנה כלשהי, המרצה שאל למי היית מספרת פדיחה, דבר לא טוב שקרה לך, תדמייני אותו בראש. ועכשיו, למי לא היית מספרת את אותו דבר לעולם.

האדם הראשון שהיית מספרת לו משהו שלא נעים לך לספר, ככל הנראה הוא אדם לא ביקורתי... מקבל, נח יותר. והשני - להפך. נחשוב אנחנו, איזה אדם אנחנו היינו רוצות להיות... בעיני הילדים שלנו, בעיני הבעל שלנו... בעיני העולם כולו.

היית רוצה להיות זאת שהוא היה מספר לך את הפדיחה שקרתה לו? אז צריך להוריד מהביקורת... מהעיניים המלחיצות שמספרים לך דברים. הקבלה שלנו מתבטאת דווקא בסיפור הפחות נחמד שהילדה מספרת לך... לא בסיפורי ההצטיינות. ברגע שבאים ופותחים בפנינו את הקושי, את הנסיון, את מה שהיא נתקלה ברחוב, או טעות שהבעל עשה בעבודה או עם חבר... אז - מה את מגיבה? או יותר נכון, איך את מגיבה?

כולנו היינו רוצות להיות הקרובות ביותר אל האנשים הקרובים ללבנו, כולנו היינו רוצות להיות אלה שעלו להם בראש כששאלו... אבל לא בטוח שזה כך.

איך נעבוד על זה? אנחנו כמובן לא מדברות פה רק כדי להכאיב, אלא כדי ללמוד.

כל אחת יכולה להיות האמא הטובה הזו שלא מתפלאת מקשיים אלא מכילה אותם, בולעת את הסיפור בלי להניד עפעף ומחבקת... או בוכה איתו... או פשוט נמצאת בשקט. מבינה. בלי לשפוט, בלי לבקר. בכלל.

מי אנחנו שנבקר אותם? איזה נסיונות יש בדור הזה... לעבוד את ה' יתברך בדור הזה זה כבר נס, לרצות להתקרב אליו למרות כל הרוחות בחוץ... וואו איזו גבורה! זה לא מובן מאליו...

מורנו הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אמר- "שאהבה זהו רגש שנובע ממחשבה".

ככל שנחשוב טוב יותר על השני ונראה בו דברים טובים - נאהב אותו יותר. כשאוהבים באמת ורואים את החיובי באדם שמולנו, יותר קל לא לבקר ולא לשפוט אותו.

לרוב קל לנו לדון לכף זכות דווקא את הרחוקים מאיתנו, אבל ברור שהעבודה מוטלת קודם בבית.

לראות את הטוב, באמת לראות את היהלומים שבתוכם ולא את המסכה שעטו על פניהם עכשיו.

זה יעבור, הנסיון יפוג, הקשר ביניכם ישאר לנצח.

בהצלחה!

תאיר ארץ

מזכת
הרבים
תאיר גולן

שושנה או קוץ

כתוב לנו בתחילת הפרשה על רבקה: "בת בתואל הארמי אחות לבן הארמי". למה התורה רושמת לנו את זה עכשיו? זה לא משהו שלא ידענו בפרשה הקודמת... והרי ידוע שאין פסיק ואין פסוק וגם לא אות שהיא מיותרת בתורה! אז למה התורה מדגישה שוב את הייחוס של רבקה?

רש"י מבאר, שהתורה באה על ידי כך לשבח את רבקה! אבא שלה בתואל היה כל כך רשע, אח שלה לבן היה כל כך רשע ולמרות הכל, למרות הסביבה בה גדלה, סביבה של רשעים- השבח שלה היה שהיתה כזו צדיקה! ועל זה הפסוק בשיר השירים: "כשושנה בן החוחים כן רעייתי בין הבנות"- כמו השושנה, כל כך טהורה ומיוחדת בין החוחים- קוצים, כך הייתה רבקה צדיקה בין הרשעים. אחותי היקרה, לא משנה אם את גדלת בבית שאין בו תורה ומצוות, אם את היום נמצאת בבית או במקום עבודה שאין בו תורה ומצוות... הרי אנחנו מוקפות ב"חוחים" מכל עבר, אם זה סביבה שלא שומרת כמו שהזכרתי, ואם זה היצר הרע שמקיף אותנו מכל כיוון... למרות הכל, תהיי את השושנה! המיוחדת הטהורה... זו שמאירה לסביבה את יופי התורה. "כשושנה בין החוחים" זה אומר לייצג את ה' בכבוד ולהתלבש בצניעות למרות שאף אחת בסביבה שלך לא מתלבשת כך... זה להיות הילדה שמזכה את ההורים לשמוע קידוש... זה להיות הילדה שמקדשת שם שמיים ומראה להורים שלה, שדווקא עכשיו כשהיא "שושנה", כשהיא מתחזקת ומתקרבת לה', היא עוד יותר מתנהגת אליהם בכבוד! זה להיות היחידה בין כל חבורת הבנות שלא יוצאת למקומות מעורבים ופרוצים... בקיצור, על כל אחת מאיתנו יכול להיות כתוב השבח הזה... אם רבקה אמנו, שהיא אמא של כולנו ואנו צריכות ללמוד ממנה מידות, מוסר והנהגה- הצליחה להיות הצדיקה בבית של רשעים גמורים, גם אנחנו יכולות להצליח להישאר צדיקות בסביבה בה אנחנו נמצאות...

שבת שלום!

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

הבארות התקועות של החיים

"זה התחיל מגרב שנשארה על הרצפה והסתיים בפיצוץ אטומי של שלוש שעות על כל עשר שנות הנישואין שלנו," סיפר לי איתי ביאוש בקליניקה. אשתו ענת ישבה מולו, מותשת לא פחות: "אנחנו מתווכחים תמיד על אותם דברים בדיוק. זה שדה מוקשים ידוע מראש - ברגע שאחד מאיתנו דורך עליו, אנחנו שוב נשאבים לאותם חילופי האשמות מתישים, ואף פעם לא יוצאים מזה". איתי וענת לא לבד. בטיפול זוגי אנו מכנים את המצב הזה "קונפליקט מעגלי תקוע". מחקרים מלמדים שרוב המריבות בין בני זוג הן מריבות שחוזרות על עצמן. המלכודת אינה חוסר ההסכמה, אלא האשליה שאם רק נמשיך לריב, לצעוק ולהתווכח באותה נקודה - בסוף "ננצח" והצד השני ישתכנע.

בפרשת תולדות אנו מוצאים שיעור מבריק בניהול קונפליקטים מתוך מסע חפירת הבארות של יצחק אבינו. עבדי יצחק חופרים באר ראשונה, אך רועי גרר רבים עמם: "וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְּׂקוּ עִמּוֹ". הם חופרים באר שנייה, ושוב מריבה: "וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׂטְנָה". יצחק יכול היה להתבצר, להוכיח את צדקתו ולפתוח במלחמת התשה מרה ואינסופית. אך במקום זה, התורה מתארת גדלות נפש נדירה: "וַיַּעְתֵּק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ, וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת, וַיֹּאמֶר כִּי עַתָּה הִרְחִיב ה' לָנוּ".

יצחק אבינו מלמד אותנו מתי להפסיק להילחם על "בארות תקועות". ישנם ויכוחים זוגיים שהם בבחינת "עשק ושטנה" - לא משנה כמה תתאמצו לחפור בהם, לא יצאו מהם מים חיים של קרבה, אלא רק בוץ ומרירות. החוכמה הזוגית אינה להוכיח בכל מחיר שאתה צודק, אלא לדעת מתי לעשות "ויעתק משם": להכיר בכך שהוויכוח הספציפי הזה הוא מבוי סתום, להרפות ממאבק הכוחות המתיש, ולחפש את ה"רחובות" - מקום שבו יש מרחב משותף, הקשבה ושלום.

אז איך עוברים מעשק ושטנה לרחובות בתוך הבית? קודם כל, ממפים יחד את "בארות המריבה" החוזרות על עצמן, ומסכימים מראש שלא נכנסים אליהן שוב באוטומט. כשמתחיל המתח המוכר, עוצרים ואומרים: "היינו בוויכוח הזה מאה פעמים, אנחנו לא חוזרים לחפור בבאר הזו עכשיו". במקום להתבצר בעמדות הישנות, מסיטים את תשומת הלב לחיבור, לשיחה עניינית ולחיפוש פתרונות פרקטיים שמאפשרים לשני הצדדים לנשום. כשאנו לומדים להעתיק את מקומנו מוויכוחי הסרק, אנו מפנים מקום לברכה של "עתה הרחיב ה' לנו" - וזוכים לבית מלא ברוגע, במים חיים ובשכינה.

מצוה • לחיות
הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות פריה ורביה

בפרשתנו מובא תולדות יצחק ורבקה. כידוע רבקה היתה עקרה, ויצחק ורבקה התפללו וזעקו לה' שיתן להם פרי בטן, ויקיימו מצוות פריה ורביה.

מלבד כל החלק הרגשי בילד שבא לעולם והשמחה להוריו, יש כאן משהו מאוד גדול, מצוות פריה ורביה, שעליה אמרו חז"ל הקדושים "לא נברא העולם אלא למצוות פריה ורביה" ועוד אמרו "חיבב הקב"ה פריה ורביה יותר מבית המקדש".

הסיבה לחשיבותה, הקב"ה ברא ומולך בכל העולמות, ובעולמנו מתגלית מלכותו על ידי האדם שמקיים את תורתו יתברך, בריאה עצומה הוא העולם האדיר, ועוד יותר בריאת התורה הקדושה, ושתיהן יחד לא שווים מאומה, אם אין אדם פשוט שיקיים מצוות בעולם. לכן שקולה מצוות פריה ורביה כנגד כל התורה, שהיא הקיומה של התורה, אם אין יהודי מה שווה התורה בעולמנו. לכן יהודים מעריכים ושמחים מאוד על כל ילד שנולד, זכר או נקבה, כי על ידם מתקדש שם שמים בעולם, עוד יהודי/ה שיאמר 'שמע ישראל'. יניח תפילין או ישמור שבת, ויעשה נחת רוח עצומה בשמים. וכל הזכויות שמורות להורים היקרים שהולידו וטרחו בגידולו. וידוע שמצוות צריכות כוונה, וכאן נכנס ההבדל הקטן שמשפיע המון בין מי שרואה בילד רק סיפוק רגשי ונפשי, למי שרואה גם מעצמה אדירה של קיום מלכותו של מי שאמר והיה העולם, מי שמרגיש שותף להקב"ה בקיום מלכותו בעולם, כמה כח זה נותן לגידול הילדים, ומשנה את כל ההסתכלות על הילדים, שהיו בריאים ויזכו לקיים מלכות שמים.

וכאן המקום להעצים את בנות ישראל הקדושות, ששתי מליארד סינים ותשע יהודים, לא יכולים לומר קדיש להמליך את ה', אבל עוד יהודי אחד שישלים לעשרה ,יכולים להמליך את הקב"ה. ויש תנאי אחד שצריך כדי להיות יהודי, שיצא מרחם של אשה יהודייה, בלי זה אינו יהודי, כמה עוצמה נתן ה' לאשה בישראל, שכל מלכותו יתברך בעולם באה ממנה, ובזכות נשים צדקניות נגאלנו, ובזכותן עוד ניגאל, שידוע שאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

ההמתנה ברכבת

סיפר פעם המשגיח של פוניבז' הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: מעשה היה בתחנת הרכבת הגדולה ב'וורשה' הבירה. חמש דקות לפני השעה שמונה בבוקר, ראו ילד בן עשר מסתובב בלחץ במסדרונות התחנה, הולך במהירות ובבהלה רבה - כמי שמחפש דבר שאבד לו.

ניגש אליו יהודי רחמני והתעניין: ילד האם אתה מחפש משהו, התבלבלת בזמנים, או במיקום של הרכבת? אני לא מכיר כאן כלום. אני פשוט מחפש את אבא שלי. הוא אמר שיגיע אך לא הגיע, אני לא רואה אותו. הוא לא הגיע.

מהיכן הוא צריך להגיע? לא יודע. הוא אמר שיבוא ואינני רואהו. אמא שלחה אותי. הגעתי מהעיר ואבא אמר שיגיע מעיר אחרת לכאן. אנחנו חייבים לנסוע לקראקוב. והוא לא הגיע, אני מפחד מאד.

הילד תיאר את אביו והתחיל לבכות: אבא! היכן אבא? למה הוא לא הגיע? התאספו סביבו אנשים. התעניינו מי מכיר את הנער ואת אביו. הילד אמר את השם שלו ושל אביו, ואיש לא הכיר. הבלאגן בתחנת הרכבת היה גדול במיוחד.

בשעה שמונה ועשרים וחמש דקות, הגיע יהודי וקרא: יענקל'ה! מה אתה בוכה? אבא, היכן היית למה לא הגעת? פרץ בבכי נרגש ונפל לחיק אביו.

אנשים הסתערו על האב, תראה מה קרה כאן, מה עשית, הילד שלך מחפש אותך כבר יותר מחצי שעה. הוא הרים את כל התחנה על הרגליים, הגיעו שוטרים ופקחים, היכן היית מדוע גרמת לכל זאת?! הביט האבא בתמיהה ואמר: אינני מבין מה כל הסיפור? אמא אמרה לו כי אבא יבוא לנסיעה ושיגיע לתחנת הרכבת שם יפגוש אותי, והנה הגעתי. הרכבת יוצאת בשעה שמונה וחצי, והגעתי בזמן.

אמר המשגיח רבי יחזקאל את דבריו אבל אני הקטן רוצה לגעת בנקודה חינוכית מאד גדולה. כמה פעמים אנחנו מקדימים לפני ובוכים על דברים שאם היתה לנו את הסבלנות הנכונה בזמן הנכון ובמקום הנכון לא היינו מגיעים לאותה תוצאה.

אחי ורעי סבלנות היא המידה הכי חשובה שיש בחינוך, לעולם אבל לעולם, מי שהמתין לא הפסיד. רק הרויח!!!

זה הבעיה של עשיו בפרשה למתבונן.

אין מושלם בעולם הזה

לא פעם ולא פעמיים שמעתי את המשפט הפופולרי, ששגור בפיהם של רבים: **"אין מושלם בעולם הזה".**

ישנם כאלו שמסננים את המשפט בחצי אכזבה ובחצי נחמה במהלך חופשה שבה קרו כמה וכמה תרחישים בלתי צפויים ששיבשו את התוכניות.

ישנם כאלו שבהחלטה על שידוך שלא בדיוק היה לפי החלום המקורי, והתפשרו על מספר נקודות שלא ממש קריטיות, תוך כדי העברת המסר: "נכון, זה לא בדיוק איך שרצינו, אבל... אין מושלם בעולם הזה".

וכן על זה הדרך, ברכישת רכב או בית, שבהם מתפשרים על מספר עקרונות בכדי להרוויח את העקרונות הנותרים.

הבעייתיות הגדולה במשפט הזה היא לא האמירה כשלעצמה, אלא צורת החיים שנוצרת לאחר מכן.

האדם חי בתחושת פספוס, הפסד או אפילו כישלון, ומדמיין שיכול היה להרוויח יותר, למנוע את אותו הפסד או לקבל משהו טוב יותר. מה שמוביל אותו לתחושת מרמור, עצב וכעס.

אך ההפתעה הגדולה היא שהמשפט הזה אינו תקף לכל סוגי בני האדם.

ישנם כאלו שהוא פשוט **"לא תופס אצלם".**

אצלם המשפט הפופולרי הוא דווקא: **"יש מושלם בעולם הזה".**

הם לא יודעים אכזבה מהי. הכל זורם. הם שמחים, וגם שכביכול משהו שבלשון העולם נחשב ונקרא "תקוע", הם עדיין שמחים ומאושרים.

מה הסוד לצורת חיים שכזו?

במילים קצרות ומדויקות מסביר רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב זיע"א, מהי המהות של האמונה ומהי השפעתה על צורת החיים של האדם המאמין.

וכך הוא כותב: **"מי שיש לו אמונה – חייו חיים, והוא מבלה ימי חייו בטוב תמיד. כי כשהולך לו כראוי – בוודאי טוב לו. ואפילו כשאינו כך – גם כן טוב. כי הוא בטוח שאף על פי כן ה' יתברך ירחם עליו להבא וייטיב אחריתו, כי מאחר שהכל מאיתו יתברך, ודאי שהכל לטובה. אבל מי שאין לו אמונה, חס ושלום, חייו אינם חיים כלל, כי תכף כשעובר עליו איזה רעה אין לו שום חיות, כי אין לו במה לנחם עצמו כלל, מאחר שאין לו אמונה כלל ואין לו חיות וכו'."**

האדם המאמין יודע ומבין: **העולם הזה מושלם!**

ומי שמנהל את המושלמות הזו הוא לא פחות מאשר אבא שאוהב אותך.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

כוחה של תפילה

רבי נחמן מהורדנקא, מגדולי תלמידיו של הבעל שם טוב הקדוש, בא בברית הנישואין עם בת טובים. אלא שלמרבה הפלא, מיד למחרת החופה - נעלם החתן כאילו בלעה אותו האדמה.

לאחר חודשים של ציפייה וחרדה, פנתה האשה הצעירה אל הבעל שם טוב בבכי לבקש עזרה. הבעל שם טוב מיהר לשגר את תלמידיו, ואלו מצאו את רבי נחמן ספון על תלמודו באחד מבתי המדרש הנידחים, והביאוהו אל רבם.

"מדוע עזבת את ביתך?", תבע הבעש"ט לדעת.

רבי נחמן הרכין את ראשו בצער: "הראו לי משמיים, שביום שבו יוולד לי בני הבכור - רעייתי תמות. העדפתי לברוח ולחיות בבדידות, ובלבד שהיא לא תקפד את חייה בגללי".

"אינך יכול להחליט כך על דעת עצמך!" פסק הבעש"ט, והורה לקרוא לאשה.

כששמעה את הדברים מפי בעלה, פסקה בנחרצות: "מוטב לי ללדת ולמות משאחיה חיים ארוכים ועקרים!". הבעש"ט הורה לו להקשיב לדברי האשה, והוא בעצמו יעזור לגדל את הילד. רבי נחמן שב לביתו.

כעבור תשעה חודשים נולד הבן. האם, שחיבקה את התינוק הרך, התמלאה ברחמים וזעקה מעומק לבה: "רבונו של עולם! תן לי לגדל את האוצר הזה לפחות עד שיצמחו שיניו!".

וראה זה פלא: הגזירה נדחתה. שנתיים תמימות זכתה האם לחבק את בנה ולגדלו, וביום שבו צמחו שיני הפעוט, היא נפטרה באופן מפתיע.

רבי נחמן עמד כואב ומלמל: "בתפילתה הזכה היא קרעה את גזר הדין! ואילו היתה נמנעת מלהגביל את בקשתה עד לזמן צמיחת שיניו - היא היתה מבטלת את הגזירה לגמרי וחיה עמנו עד היום!".

אותו ילד רך גדל על ברכי הבעל שם טוב, ולימים נישא לנכדתו. לבן שנולד להם קראו נחמן על שם הסבא, ולימים יצא שמו בכל העולם. הלוא הוא: רבי נחמן מברסלב זיע"א.

נקודה למחשבה: בורא עולם הוא אב רחמן ובעל כל הכוחות. כשאנו עומדים לפניו בתפילה, אל לנו להגביל את בקשותינו מתוך קטנות אמונה, צמצום או חוסר נעימות. תפילה שיוצאת מעומק הלב מסוגלת לשדד מערכות טבע ולקרוע גזר דין.

תבקשו בגדול, תאמינו בעוצמת המילים שלנו, ותזכרו ששערי שמיים לעולם פתוחים - בפרט לתפילה שמלווה בדמעות.

כל מה שצריך זה עוגן לנשמה

בספרי הרב יגאל כהן תמצאו קרקע יציבה ואמיתית לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.
03-8000770

סרקו את הקוד

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

סוף מעשה במחשבה תחילה

שאלה: שלום כבוד הרב, חזרתי בתשובה לפני 5 שנים ויש לי קעקועים בחלקים מוסתרים וגלויים בגוף, חלק אומרים לי להסיר, וחלק אומרים לי להשאיר, הסרתי קעקוע אחד וזה היה ממש כואב... אשמח לדעת מה דעתכם בנושא.

תשובה: שאלה חשובה וכואבת.

אשריך יקירי על חזרתך הגנרלית לבורא עולם יהא חלקי עמך!

ראשית יש לדעת באופן כללי שצריך לשאול רב אחד ולא לבלבל את עצמך עם דעות, מנהגים, ופסקים מרבנים שונים.

לעצם השאלה: איסור כתובת קעקע הוא בעצם החריטה הראשונית וכל השאלה היא לא מבחינת ההלכה אלא הנהגה או בושה וכדו', ולכן הדבר מאוד תלוי באיך כבודו מעצב את חייו החברתיים.

למעשה: אני מאחל לך שתזכה להיות תלמיד חכם גדול ולהקים משפחה של בני תורה עבדי ה' צדיקים קדושים וטהורים ולכן את הקעקועים הגלויים כדאי מאוד להסיר כדי למנוע אי נעימויות ולא להכשיל אנשים שלא יודעים להסתכל על הטוב... אבל אם בכל אופן הדבר קשה או שלא מפריע לך אתה לא חייב להוריד ותנצל את זה להוכיח לכולם מהי כוחה של תשובה...

לגבי הקעקועים המוסתרים מאחר וכבודו הולך להיות רב גדול, ומאחר שקשה לך כרגע להוריד, אתה יכול להשאיר את הקעקוע ולו בכדי שחלילה לא תזוח דעתך עליך, ותדע תמיד מאין באת וכו'...

אשריך ובהצלחה

נ.ב. מכאן מודעה לכל הבחורים המתוקים והצעירים שחושבים על רעיון כזה או אחר... אם הייתם יודעים כמה אנשים מצטערים ומורטים שערות על הרגע האומלל שהחליטו לקעקע את בשרם לא הייתם חושבים על זה אפילו בצחוק... כי גם מי שמוחק את הקעקוע, חוץ מהכאב הצורם (גם בחריטה וגם בהסרה) לא נפטר מהנזק של הקעקוע. ואסביר: הסרת הקעקוע מתבצעת על ידי לייזר שמפרק את הדיו לחלקיקים קטנטנים שמאפשרים למחזור הדם לנקות אותם ולהוביל אותם לכבד, כך שככל שהקעקוע גדול יותר, כך מעמיסים עומס גדול ומיותר של רעלים על הכבד והגוף. וזה עוד לפני שדיברנו על הנזק הרוחני...

תודה רבה על תשומת הלב לעניין זה...

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה בשבט

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

"הרב, המסיבה הזו הרסה לנו את החיים!"

בשיעור האחרון שמסרתי לחבר'ה צעירים, חילונים לחלוטין מכיתות י'-י"ב, דיברנו על הכרת הטוב. אמרתי להם דברים פשוטים מהלב: "כשנגמר השיעור, תגידו תודה למורה. היא כמו אמא שלכם בבית, תכבדו אותה. תתקשרו לאמא, תגידו לה תודה על הסנדוויץ'". ראיתי בעיניים שלהם שמשהו נפתח. הם כל כך התרגשו, עד שכולם ליוו אותי יחד אל האוטו.

שם, ליד הרכב, ניגש אליי אחד התלמידים ושאל בשקט: "הרב, איפה נשמור את מכתב התודה למורה?". אמרתי לו בחיוך: "מה זאת אומרת? תקנו לה מתנה קטנה ותביאו לה מחר בבוקר, ביום הראשון ללימודים".

הם הסתכלו עליי במבט עצוב. "אבל הרב, הלילה יש מסיבה".

כששאלתי לפשר הדבר, הם תיארו לי מציאות כואבת. לפנות בוקר, כל השכבה יוצאת למסיבה. "יש שם דברים שלא מתאימים לערכים שאנחנו רוצים לעצמנו", הם הודו בכנות, "אבל כולם הולכים. גם ההורים מסכימים". באותו רגע הבנתי - הילדים האלו לא אשמים, וגם לא ההורים שלהם. הסביבה והלחץ החברתי פשוט מכריעים אותם.

בפרשת השבוע, פרשת תולדות, אנחנו פוגשים את המאבק הזה בדיוק. התורה מתארת את עשיו כ-"איש שדה" - אדם שזורם עם הטבע, עם היצרים ועם מה שפופולרי בחוץ. לעומתו, יעקב אבינו הוא "איש תם יושב אוהלים". יעקב לא מפחד להיות שונה. הוא בונה לעצמו עמוד שדרה פנימי ולא נגרר אחרי הרוב.

על הגבורה הזו כותב דוד המלך בתהילים:

"אַשְׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים... וּבְמוֹשַׁב לֵצִים לֹא יָשָׁב" (תהילים א, א).

זה מתחיל בלהתלבט אם ללכת, ומסתיים בזה שיושבים שם והופכים לחלק מהם. חז"ל לימדו אותנו: "במקום שאין אנשים, השתדל להיות איש". להיות איש זה לא לזרום עם כולם למסיבה, להיות איש זה להעז לעמוד מול הזרם ולהגיד: "אני לא משתתף".

דווקא כשאתה עומד מול הזרם, אתה מגלה מי אתה באמת. אל תיתן לחברה להחליט בשבילך - הבחירה שלך הלילה, תקבע מי תהיה מחר.

ענבי אבות

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

שעה שמשנה חיים

שבת שלום אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב משנה ז מלמדת אותנו: "מַרְבֶּה תּוֹרָה, מַרְבֶּה חַיִּים. מַרְבֶּה יְשִׁיבָה, מַרְבֶּה חָכְמָה".

איזה מסר עצום! התורה היא לא רק עוד דבר שאנחנו צריכים להכניס ללוח הזמנים. ככל שאדם מרבה בתורה - הוא מרבה חיים, וככל שהוא מרבה בישיבה ולימוד - הוא מרבה חכמה.

כי התורה היא בעצם הוראות היצרן של החיים. היא מלמדת אותנו איך להבין דברים נכון ואיך להתנהג נכון: בזוגיות, בחברות, במשפחה, בהתנהלות עם כסף ובעוד כל כך הרבה תחומים בחיים. היא נותנת לנו את הדרך הנכונה לחיות, ובתוכה נמצאים גם הדרכים והכלים לברכה בפרנסה, בזוגיות, בילדים ובכל מהלך החיים.

מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א אומר תמיד שלכל אדם צריך להיות לפחות שעה ביום של לימוד תורה. אם זה בדרך לעבודה, בחזרה מהעבודה, בלילה עם חברותא או בכל דרך אחרת - צריך למצוא את הזמן.

וכשאני בא ללמוד תורה, אני קודם כל עושה טוב לעצמי. אני נותן לנפש שלי רפואה, נותן לנשמה שלי דלק, כי התורה היא המזון שלה. ובאותו זמן אני גם לומד איך לחיות נכון.

אז בואו נקבע לעצמנו זמן קבוע בכל יום לתורה. כי מרבה תורה - מרבה חיים, מרבה ישיבה - מרבה חכמה!

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמוד 8:

יָגֵל מְיַצֵּג לְאָבְיָתָר שֶׁזֶּה הַזְּמַן לְהַזְמִין אֶת תּוֹמֶר פְּנִימָה. תּוֹמֶר נִכְנָס, הַיְלָדִים מְשַׂחֲקִים וּשְׁמֵחִים יַחַד עִם מְכוֹנִית הַשֶּׁלֶט, וְהַחֶרֶם נִשְׁבָּר לְגַמְרֵי!

נראה אותך אלך

חידה

כמה פעמים מוזכרת הבאר בפרשה?

תשובה מפרשת האזינו

בנימין את יוסף

הילד/ה הזוכה

יהודה אלבז
מראש העין

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב

חיים מאן

1

הספר הזה מרתק ממש

2

ללא ספק זה יום מאושר

3

וואו - כמה עוצמה יש בו

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

לומדים עם יגל וליבי

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים הַיְקָרִים, לְכָל הַקּוֹרְאִים, וְכֵן לְכָל מִי שֶׁרַק עַכְשָׁו הִכְּיר אוֹתָנוּ - בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּצֵל קוֹרָתָם שֶׁל יָגֵל וְלִבִּי!

לִבִּי: יְלָדִים חֲבִיבִים, מִי יוֹדֵעַ מָה הֵם רָאשֵׁי הַתֵּבוֹת שֶׁל הַמִּלָּה "שְׁמוֹ"ת"?

יָגֵל: אַתָּה יְכוֹלִים לִשְׁאֹל אֶת הַהוֹרִים, הָאַחִים, הַחֲבֵרִים וְכוּ'...

לִבִּי: אָז מִי שֶׁכְּבָר יוֹדֵעַ - כָּל הַכָּבוֹד! וְנָכוֹן, רָאשֵׁי הַתֵּבוֹת הֵם: "שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תַּרְגּוּם".

יָגֵל: בֶּטַח אַתֶּם שׁוֹאֲלִים מַדּוּעַ זֶה חָשׁוּב גַּם לָכֶם. אָז נַסְבִּיר: גַּם יְלָדִים שֶׁעֲדַיִן לֹא הִגִּיעוּ לְגִיל בַּר־מִצְוָה, וּכְבָר הִגִּיעוּ לְגִיל חִנּוּךְ, טוֹב וְחָשׁוּב שֶׁיִּתְרַגְּלוּ בְּמִצְוַת "שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תַּרְגּוּם".

לִבִּי: וְאַתֶּם יוֹדְעִים מָה עוֹד מַרְוִיחִים מִזֶּה? מַכִּירִים טוֹב יוֹתֵר אֶת פְּסוּקֵי הַתּוֹרָה, מִתְרַגְּלִים לִקְרֹא בְּצוּרָה נְכוֹנָה, וְאִם לוֹמְדִים גַּם אֶת טַעֲמֵי הַמִּקְרָא - זוֹ הִכָּנָה נִפְלָאָה לִקְרִיאָה בַּתּוֹרָה.

יָגֵל: וּכְשֶׁתִּגְדְּלוּ וְתַגִּיעוּ, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, לְגִיל הַמִּצְוֹות, יִהְיֶה לָכֶם קַל יוֹתֵר לְהִתְכּוֹנֵן לַעֲלִיָּה לַתּוֹרָה וְגַם לְהַפְטָרָה.

לִבִּי: יֵשׁ תַּלְמִידֵי תּוֹרָה שֶׁכְּבָר מִגִּיל צָעִיר מְלַמְּדִים בָּהֶם אֵיךְ לִקְרֹא בַּתּוֹרָה עִם טְעָמִים.

יָגֵל: וְאִם עֲדַיִן לֹא לְמַדְתֶּם - אֲפֶשֶׁר לְבַקֵּשׁ מֵאַבָּא שֶׁיְּלַמֵּד אֶתְכֶם, אוֹ לְבָרֵר אִם יֵשׁ חוּג מַתְאִים בְּשָׁכוּנָה שֶׁבָּהּ אַתֶּם גָּרִים.

יָגֵל וְלִבִּי: אָז יְלָדִים יְקָרִים, חִזְקוּ וְאִמְצוּ! תַּתְחִילוּ לִקְרֹא וּלְהִתְאַמֵּץ - הָרֵוַח כֻּלּוֹ שֶׁלָּכֶם. בְּהַצְלָחָה! אוֹהֲבִים אֶתְכֶם!

בהצלחה אוהבים אתכם ♡

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת תּוֹלְדוֹת

בְּפָרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ מְסֻפָּר עַל הַבְּאֵרוֹת שֶׁחָפַר יִצְחָק אָבִינוּ. עַבְדֵי יִצְחָק חָפְרוּ וּמָצְאוּ מַיִם, אֲבָל רוֹעֵי גְּרָר רָבוּ עִמָּהֶם וְטָעֲנוּ שֶׁהַמַּיִם שַׁיָּכִים לָהֶם. יִצְחָק לֹא נִכְנַס לִמְרִיבָה אֲרֻכָּה, אֶלָּא עָבַר לְמָקוֹם אַחֵר וְחָפַר שׁוּב.

גַּם שָׁם רָבוּ עִמּוֹ, וְשׁוּב יִצְחָק הִמְשִׁיךְ הָלְאָה. לְבַסּוֹף חָפַר בְּאֵר נוֹסֶפֶת, וְעָלֶיהָ כְּבָר לֹא רָבוּ. לַבְּאֵר הַזֹּאת הוּא קָרָא "רְחֹבוֹת", וְאָמַר: "כִּי עַתָּה הִרְחִיב ה' לָנוּ".

תָּאֲרוּ לָכֶם שְׁנֵי אַחִים, דָּנִי וְיוֹנִי. דָּנִי אוֹהֵב לִבְנוֹת מִגְדָּלִים מִקֻּבִּיּוֹת. בְּכָל פַּעַם שֶׁהוּא בּוֹנֶה מִגְדָּל גָּבוֹהַּ, יוֹנִי, הָאָח הַקָּטָן, מַגִּיעַ וְהוֹרֵס אוֹתוֹ.

בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה - דָּנִי בּוֹנֶה שׁוּב. בַּפַּעַם הַשֵּׁנִיָּה - דָּנִי בּוֹנֶה שׁוּב. בַּפַּעַם הַשְּׁלִישִׁית - דָּנִי כְּבָר כּוֹעֵס מְאֹד! אָז מַה דָּנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת? לְהַכּוֹת אֶת יוֹנִי? זֶה בְּוַדַּאי לֹא יִפְתֹּר אֶת הַבְּעָיָה. לִבְכּוֹת וּלְהִתְלוֹנֵן? אֲפְשָׁר, אֲבָל גַּם זֶה לֹא תָּמִיד יַעֲזֹר. לְהַפְסִיק לִבְנוֹת? זֶה מַמָּשׁ חָבָל.

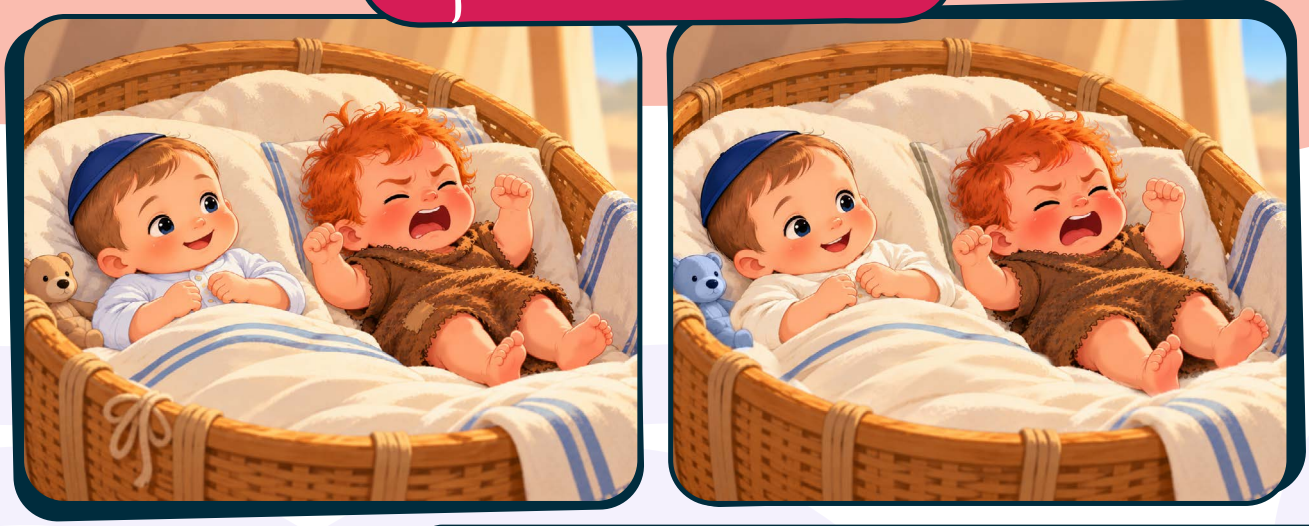

אֲבָל יֵשׁ אֲפְשָׁרוּת רְבִיעִית, בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה יִצְחָק: דָּנִי יָכוֹל לַחְשֹׁב, "אוּלַי אֲבָנָה בְּמָקוֹם אַחֵר? אוֹ בְּזְמַן אַחֵר? וְאוּלַי אֲלַמֵּד אֶת יוֹנִי לִבְנוֹת אִתִּי בְּיַחַד?"

יִצְחָק אָבִינוּ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁכְּשֶׁמִּישֶׁהוּ מַפְרִיעַ לָנוּ, אֲנַחְנוּ לֹא צְרִיכִים לְוַתֵּר עַל הַטּוֹב שֶׁלָּנוּ. יִצְחָק לֹא נִלְחַם וְלֹא הִתְעַקֵּשׁ עַל מְרִיבָה - הוּא הִמְשִׁיךְ בְּסַבְלָנוּת, עַד שֶׁמָּצָא אֶת הַמָּקוֹם הַנָּכוֹן.

יְלָדִים יְקָרִים, הַשֵּׁם רוֹצֶה שֶׁנִּלְמַד מִיִּצְחָק אָבִינוּ לֹא לְוַתֵּר עַל הַטּוֹב. כְּשֶׁמִּישֶׁהוּ מַפְרִיעַ לָנוּ, אֲנַחְנוּ לֹא הוֹפְכִים לְרָעִים בַּחֲזָרָה. אֲנַחְנוּ נִשְׁאָרִים טוֹבִים, מַחֲפְשִׂים פִּתְרוֹנוֹת חֲכָמִים וּמַמְשִׁיכִים לַעֲשׂוֹת טוֹב. כָּךְ מְבִיאִים יוֹתֵר שָׁלוֹם וְשִׂמְחָה לָעוֹלָם!

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

הַנֵּר שֶׁהֶעֱשִׁיר

לַיְלָה חָרִפִּי וְגָשׁוּם. יוֹשֵׁב לוֹ וְהוֹגֶה בַּתּוֹרָה רַבִּי צֶמַח צָרְפָתִי זצ"ל. תַּלְמִיד חָכָם עָצוּם הָיָה, מִגְּדוֹלֵי חַכְמֵי תוּנִיס, וּמְלֻמָּד בְּנִסִּים.

פִּתְאוֹם נָשְׁבָה רוּחַ חֲזָקָה וְכִבְתָה אֶת הַנֵּר הַיָּחִיד שֶׁהֵאִיר אֶת בֵּיתוֹ, וְלֹא הָיְתָה לוֹ אֶפְשָׁרוּת לְהַדְלִיקוֹ מֵחָדָשׁ. תְּשׁוּקָתוֹ לִלְמוּד הַתּוֹרָה הָיְתָה גְּדוֹלָה כָּל כָּךְ, עַד שֶׁיָּצָא לִרְחוֹב הָעִיר כְּדֵי לְחַפֵּשׂ מִישֶׁהוּ שֶׁיַּדְלִיק לוֹ אֶת הַנֵּר. מוּל בֵּיתוֹ הָיְתָה מַאֲפִיָּה, וּבָהּ עָבַד פּוֹעֵל עֲרָבִי עַד הַשָּׁעוֹת הַקְּטַנּוֹת שֶׁל הַלַּיְלָה. נִכְנַס רַבִּי צֶמַח צָרְפָתִי לַמַּאֲפִיָּה וּבִקֵּשׁ מֵהַפּוֹעֵל לְהַדְלִיק לוֹ אֶת הַנֵּר. הַפּוֹעֵל נֶעֱנָה לְבַקָּשָׁתוֹ וְהִדְלִיק אֶת הַנֵּר. יָצָא הָרַב מִן הַמַּאֲפִיָּה עִם הַנֵּר הַדּוֹלֵק וְנָסָה לְהָגֵן עָלָיו מִפְּנֵי הָרוּחַ הַחֲזָקָה שֶׁנָּשְׁבָה בָּאֲוִיר, אַךְ הָרוּחַ כִּבְתָה שׁוּב אֶת הַנֵּר. חָזַר הָרַב אֶל הַמַּאֲפִיָּה וּבִקֵּשׁ פַּעַם נוֹסֶפֶת מֵהַפּוֹעֵל שֶׁיַּדְלִיק לוֹ אֶת הַנֵּר. הַפּוֹעֵל הִדְלִיקוֹ, וְהָרַב יָצָא שׁוּב לְכִוּוּן בֵּיתוֹ. אַךְ שׁוּב כִּבְתָה הָרוּחַ הַחֲזָקָה אֶת הַנֵּר, וּבְלִית בְּרֵרָה חָזַר הָרַב אֶל הַמַּאֲפִיָּה.

הַפַּעַם כִּבֶר כָּעַס הַפּוֹעֵל וְאָמַר לָרַב, שֶׁבְּכָל פַּעַם שֶׁהוּא פּוֹתֵחַ אֶת הַדֶּלֶת הוּא צָרִיךְ לְהָרִים קוֹרַת עֵץ גְּדוֹלָה וּכְבֵדָה מְאֹד שֶׁנּוֹעֶלֶת אֶת הַדֶּלֶת. אָמַר לוֹ הָרַב: "אִם תַּדְלִיק לִי שׁוּב אֶת הַנֵּר, אֲבָרֶכְךָ אוֹתְךָ שֶׁתִּזְכֶּה לְעֹשֶׁר גָּדוֹל מְאֹד, וּמִשְׁקַל הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב שֶׁיִּהְיוּ לְךָ יִהְיֶה כְּמִשְׁקַל הַקּוֹרָה הַגְּדוֹלָה שֶׁהֲרֵמוֹתָ!" שָׂמַח הַפּוֹעֵל, שֶׁהֶאֱמִין בִּבְרָכָתוֹ שֶׁל הָרַב, וּמִהֵר לַעֲשׂוֹת זֹאת. וְלֹא זוֹ בִּלְבַד, אֶלָּא שֶׁהַפַּעַם לָקַח בְּעַצְמוֹ אֶת הַנֵּר וְלִוָּה אֶת הָרַב עַד בֵּיתוֹ, כְּדֵי שֶׁהָרוּחַ לֹא תְּכַבֶּה אוֹתוֹ שׁוּב.

חָלְפוּ שָׁנִים, וְרַבִּי צֶמַח צָרְפָתִי הִגִּיעַ לְעִיר אִיסְטַנְבּוּל שֶׁבְּטוּרְקִיָּה בְּאַחַד מִמַּסָּעָיו. שָׁם קִבְּלוּ אוֹתוֹ רַבָּנֵי וּגְדוֹלֵי הָעִיר בְּכָבוֹד גָּדוֹל. בְּדַרְכָּם פָּגְשׁוּ קְבוּצָה שֶׁל עֲשִׂירִים עֲרָבִים, שֶׁהָיוּ לְבוּשִׁים בְּבִגְדֵי פְּאֵר. בֵּינֵיהֶם הָיָה עָשִׁיר אֶחָד מְכֻבָּד בְּיוֹתֵר. כְּשֶׁרָאָה הֶעָשִׁיר אֶת הָרַב, נָפַל לְרַגְלָיו וְנִשֵּׁק אוֹתָן. כְּשֶׁשָּׁאַל אוֹתוֹ הָרַב מִיהוּ, הֵשִׁיב הֶעָשִׁיר שֶׁהוּא אוֹתוֹ פּוֹעֵל שֶׁהִדְלִיק לָרַב אֶת הַנֵּר בְּאוֹתוֹ לַיְלָה גָּשׁוּם. וְהוֹסִיף וְסִפֵּר שֶׁלְּאַחַר אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה הִזְדַּמְּנָה לוֹ אֶפְשָׁרוּת לִקְנוֹת בַּיִת גָּדוֹל. לְאַחַר מַאֲמָץ הִצְלִיחַ לִרְכֹּשׁ אוֹתוֹ, וּכְעִבּוֹר זְמַן קָצָר גִּלָּה בַּמַּרְתֵּף אוֹצָר גָּדוֹל שֶׁל יַהֲלוֹמִים וְתַכְשִׁיטֵי זָהָב. כָּךְ הָפַךְ לְעָשִׁיר גָּדוֹל, וּלְיָמִים עָבַר לְהִתְגּוֹרֵר בְּטוּרְקִיָּה.

לְאַחַר מִכֵּן נָתַן לָרַב בְּמַתָּנָה סְכוּם כֶּסֶף גָּדוֹל, וְהַכֹּל הִתְחִיל מִמְּסִירוּתוֹ הָעֲצוּמָה שֶׁל הָרַב לִלְמוּד הַתּוֹרָה - מְסִירוּת שֶׁגָּרְמָה לוֹ לָצֵאת בְּלֵיל חֹרֶף סוֹעֵר, רַק כְּדֵי שֶׁיּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ וְלִלְמֹד.

הפסוק שמסתיר בפרשה

מגיל

הילד/ה הזוכה
שרה כהן
מנתניה

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת האזינו:
"קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל־יְהוָה אִמְרוּ אֵלָיו כָּל־תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח־טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ:"

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

גַּמְלָן־סַרְטָן

גַּמְלָן־שְׁלֻמֹּה הַטַּוָּסִי

כְּשֶׁמִּתְבּוֹנְנִים בְּגַמְלָן־הַסַּרְטָן, קָשֶׁה שֶׁלֹּא לַחְשֹׁב עַל הַפָּסוּק: "מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ ה'". זֶהוּ סַרְטָן יַמִּי צִבְעוֹנִי וּמְיֻחָד, הַקָּרוֹב לַסַּרְטָנִים וְלַחֲסִילוֹנִים, אַךְ שַׁיָּךְ לִקְבוּצָה נִפְרֶדֶת. יֵשׁ בָּעוֹלָם מֵאוֹת מִינִים מִקְּבוּצָה זוֹ, וְאֶחָד הַמְּפֻרְסָמִים שֶׁבָּהֶם הוּא גַּמְלָן־שְׁלֻמֹּה הַטַּוָּסִי, הַחַי בַּמַּיִם הַחַמִּים שֶׁל הָאוֹקְיָנוֹס הַהוֹדִי וְהָאוֹקְיָנוֹס הַשָּׁקֵט.

הַדָּבָר הַמַּדְהִים בְּיוֹתֵר בּוֹ - הוּא זוּג זְרוֹעוֹת הַצַּיָּד שֶׁלּוֹ. אֵצֶל מִינִים מְסֻיָּמִים הֵן פּוֹעֲלוֹת כְּמוֹ פַּטִּישִׁים זְעִירִים וַחֲזָקִים: הֵן נִשְׁלָחוֹת קָדִימָה בִּמְהִירוּת עֲצוּמָה וּמְסַגְּלוֹת לְפַצֵּחַ קוֹנְכִיּוֹת וְשִׁרְיוֹנוֹת שֶׁל טֶרֶף. הַמַּכָּה מְהִירָה כָּל כָּךְ, עַד שֶׁהִיא יוֹצֶרֶת בַּמַּיִם בּוּעוֹת זְעִירוֹת בְּתוֹפָעָה הַנִּקְרֵאת "קָוִיטַצְיָה". כְּשֶׁהַבּוּעוֹת קוֹרְסוֹת, הֵן מוֹסִיפוֹת עוֹד אֲנֶרְגְּיָה לַמַּכָּה.

גַּם הָעֵינַיִם שֶׁלּוֹ יוֹצְאוֹת דֹּפֶן. כָּל עַיִן יְכוֹלָה לָנוּעַ בְּמִדָּה רַבָּה בְּאֹפֶן עַצְמָאִי, וְהוּא מְסֻגָּל לֶאֱמֹד מֶרְחָק גַּם בְּלִי לְהֵעָזֵר בָּעֵינַיִם הַשְּׁנִיָּה. גַּמְלֵנֵי־סַרְטָן מַבְחִינִים גַּם בְּאוֹר עַל־סָגֹל וּבְקִטּוּב שֶׁל הָאוֹר - דְּבָרִים שֶׁעֵינֵינוּ אֵינָן רוֹאוֹת.

גַּמְלָן־שְׁלֻמֹּה הַטַּוָּסִי יָכוֹל לְהַגִּיעַ לְאֹרֶךְ שֶׁל כ־18 סֶנְטִימֶטְרִים. נְקֵבוֹת עֲשׂוּיוֹת לָשֵׂאת אֶשְׁכּוֹל בֵּיצִים בֵּין זְרוֹעוֹתֵיהֶן, וְרַבִּים מִבְּנֵי הַקְּבוּצָה חַיִּים בְּמִחְלוֹת וּבִסְדָקִים. הַיְצוּר הַקָּטָן הַזֶּה מַזְכִּיר לָנוּ עַד כַּמָּה הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ הִטְמִין חָכְמָה גַּם בְּפָרָטִים שֶׁאֲנַחְנוּ כִּמְעַט אֵינָנוּ רוֹאִים מִתַּחַת לִפְנֵי הַיָּם.

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
סופי חכם בת אסתר

לעילוי נשמת
סופי סופיה בת אסתר

לזיווג הגון
תהילה בת אסתר